

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 644/2014-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. októbra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť J., n. o., zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Marcel Mašan, s. r. o., Školská 257, Veľký Slavkov, v mene ktorej koná advokát JUDr. Marcel Mašan, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, 3, 4 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 19 C 29/2009 z 21. marca 2013 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 Co/93/2013 z 12. marca 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J., n. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. júna 2014 doručená sťažnosť J., n. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, 3, 4 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 19 C 29/2009 z 21. marca 2013 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Co/93/2013 z 12. marca 2014 (ďalej aj „namietaný rozsudok okresného súdu a krajského súdu“). Sťažnosť bola doplnená podaním sťažovateľky doručeným ústavnému súdu 7. júla 2014.

2. Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla:

„Žalobou zo dňa 18. 6. 2009 sa... A. s. r. o... domáhala u sťažovateľa náhrady škody vo výške 8 485,05 € z titulu demontáže zariadení, ktoré boli namontované v objekte - stavbe súp. č. 424...

Jednalo sa o hnutelné veci, ktoré nakúpila sťažovateľka. Išlo o investíciu do cudzieho majetku, ktorá bola vykonaná so súhlasom vlastníka nehnuteľností. Táto skutočnosť bola preukázaná písomným súhlasom v rámci tohto konania.“

3. Po opísaní priebehu konania po podaní žaloby zo sťažnosti ďalej vyplýva, že okresný súd rozsudkom sp. zn. 19 C/29/2009 z 21. marca 2013 zaviazal sťažovateľku ako žalovanú v druhom rade zaplatiť žalobcovi sumu 7 858, 87 € s prísl. a v prevyšujúcej časti istiny a prísl. žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka 16. apríla 2013 odvolanie, ktoré doplnila podaním z 21. mája 2013. Krajský súd namietaným rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu v časti napadnutej sťažovateľkou.

4. Sťažovateľka považuje namietané rozsudky za nepreskúmateľné a arbitrárne, pretože *„z týchto rozhodnutí nie je zrejmé, na základe čoho dospel KS k záveru, že veci, ktoré sú predmetom žaloby sa stali súčasťou stavby. Neriešil otázku náhrady za údajný prechod vlastníckeho práva na žalobcu a nie je zrejmé, na základe čoho dospel k záveru, že ide o také veci, ktoré sa zabudovaním stávajú súčasťou hlavnej stavby, keďže ide o vyslovene odbornú otázku. Súdny vo svojom rozhodnutí samé určili, či sú tieto predmety súčasťou stavby.“*

Sme toho názoru, že súd nesprávne právne posúdil medzi žalobcom a žalovaným. Žalobu voči žalovanému mal zamietnuť z toho dôvodu, že pokiaľ zaplatil žalobca aj za tieto veci, ktoré preukázateľne zaplatil žalovaný, mal si uplatniť nárok na záhradu škody voči predávajúcemu, ktorý predal žalobcovi aj veci, ktoré predávajúcemu nepatrili.

Skutočnosť, že tieto predmety boli ocenené v znaleckom posudku, nezakladá vlastnícke právo predávajúceho k týmto predmetom. Predmetom predaja teoreticky mohli byť aj kuchynská linka, skrine a podobne, avšak ak by boli súčasťou znaleckého posudku, nerobí z nich automaticky súčasť nehnuteľnosti.

Ďalej máme za to, že súdy pochybili, keď danú právnu situáciu neposudzovali podľa § 667 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Aplikácia § 667 ods. 1 Občianskeho zákonníka bola na daný prípad prejedikovaná rozhodnutím NS SR sp. zn. M Cdo 251/2002...

Súd si osvojil nám z neznámych dôvodov tvrdenie žalobcu.. že predmetné veci sú súčasťou stavby, pričom podľa nášho názoru ide o odbornú otázku, kde právny režim, ktorý prejedikoval Krajský súd v Prešove vo svojom zrušujúcom uznesení zo dňa 25. 10. 2010 sa vzťahuje na súčasti stavby, ktoré sú s touto pevne spojené /okná, dvere, podlahy/, nie však na zariadenie potreby krátkodobej spotreby, umývadlá, svietidlá, vodovodné batérie. WC misy, kde sa jednoznačne jedná o zariadenie predmety, ktoré majú podstatne kratšiu životnosť, ako je životnosť samotnej stavby, ich výmena si nevyžaduje stavebný zásah, a teda sa nestali neoddeliteľnou súčasťou stavby, a z toho dôvodu neexistuje právny titul na prechod vlastníckeho práva, na prechod stavby na vlastníka. Máme za to, že súd pri posúdení tejto otázky uprel ústavné právo sťažovateľa na vlastnícke právo a zároveň mu odňal právo na súdnu ochranu, keď v rámci rozsudku neaplikoval ustanovenie § 667 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Bolo porušené ústavné právo sťažovateľa na nedotknuteľnosť vlastníckeho práva podľa čl. 20 Ústavy SR ako aj právo na spravodlivý proces podľa čl. 46 Ústavy SR.

Rozsudkami preukázateľne súd rozhodol o tom, že žalovaný nie je vlastníkom majetku, ktorý zakúpil, a skonštatoval, že tento majetok patrí žalobcovi, a to bez náhrady a dokonca zaviazal žalovaného, aby nahradil škodu, ktorú údajne spôsobil žalobcovi tým, že si žalobca zobral svoj vlastný majetok. Tým pádom podľa nášho názoru porušil vyššie citované zákonné ustanovenia, keď prejedikoval prechod vlastníckych práv na žalobcu bez

adekvátnej finančnej náhrady a dokonca zaviazal žalovaného zaplatiť za svoj vlastný majetok žalobcovi. “.

5. V nadväznosti na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal takýto nález:

„Krajský súd v Prešove rozsudkom č. 1 Co 93/2013-412 zo dňa 12. 3. 2014 a Okresný súd v Poprade rozsudkom č. 19C/29/2009-383 zo dňa 21. 3. 2013 porušili základné právo sťažovateľa zaručené v čl. 20 ods. 1, 3, 4, 5; čl. 46. ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozsudok Krajského súdu v Prešove č. 1Co 93/2013-412 zo dňa 12. 3. 2014 a rozsudok Okresný súd v Poprade č. 19C/29/2009-383 zo dňa 21. 3. 2013 sa zrušujú a vracajú Okresnému súdu v Poprade na ďalšie konanie a rozhodnutie vo veci.

Sťažovateľovi sa priznávajú trovy právneho zastúpenia v sume 340.90 € na účet právneho zástupcu sťažovateľa... “

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá

právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

8. Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, 3, 4 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 19 C 29/2009 z 21. marca 2013, ako aj rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 Co/93/2013 z 12. marca 2014.

II.A

K namietanému porušeniu základných práv zaručených čl. 20 ods. 1, 3, 4 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 19 C 29/2009 z 21. marca 2013

9. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľka sa ochrany základného práva alebo slobody môže domôcť využitím jej dostupných a účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 103/02).

Podľa § 201 Občianskeho súdneho poriadku účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

10. Ústavný súd z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh konštatuje, že na konanie o sťažnosti v časti, v ktorej sťažovateľka namieta porušenie označených základných práv zaručených ústavou a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu, nie je daná právomoc ústavného súdu, pretože sťažovateľka mala v systéme všeobecného súdnictva k dispozícii účinný opravný prostriedok na dosiahnutie nápravy namietaného porušenia svojich práv, ktoré boli namietaným rozsudkom okresného súdu podľa jej názoru porušené. Týmto účinným prostriedkom bolo odvolanie, ktoré sťažovateľka aj podala proti rozsudku prvostupňového súdu. Využitie tejto zákonnej možnosti vylučuje preskúmanie napadnutého rozsudku okresného súdu sp. zn. 19 C 29/2009 z 21. marca 2013, keďže o odvolaní proti nemu rozhodol krajský súd ako súd odvolací rozsudkom sp. zn. 1 Co/93/2013 z 12. marca 2014. Ústavný súd preto odmietol sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie jej označených základných práv podľa ústavy a dohovoru rozsudkom okresného súdu v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

II.B

K namietanému porušeniu základných práv zaručených čl. 20 ods. 1, 3, 4 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 Co/93/2013 z 12. marca 2014

11. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok krajského súdu sp. zn. 1 Co/93/2013 z 12. marca 2014, zo sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľka namieta porušenie svojich v sťažnosti označených práv postupom krajského súdu a jeho rozsudkom, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie vo veci samej, t. j. stotožnil sa s faktickými a právnymi názormi a závermi okresného súdu, ktoré však podľa názoru sťažovateľky vyplývali z nesprávneho aplikovania platných právnych predpisov a následne nesprávneho posúdenia veci. Krajskému súdu v podstatnom vytýkala arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia.

12. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje

o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeniach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

13. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom namietaného rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým v časti napadnutej sťažovateľkou potvrdil prvostupňové rozhodnutie ako vecne a právne správne, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca v konaní zo zisteného skutkového stavu a na tomto základe vyvođených právnych záverov. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal najprv na závery rozhodnutia okresného súdu (s. 1 a s. 2), ďalej uviedol odvolacie námietky sťažovateľky a vyjadrenie žalobcu k nim a konštatoval:

„V konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalobca nadobudol nehnuteľnosť kúpnu zmluvou a predmetom tejto kúpnej zmluvy bola stavba súp. č. 424 stojaca na parcele č. 3111 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 575 m² zapísané na LV... Právny predchodca žalobcu so žalovaným v 2) rade mal uzavretú nájomnú zmluvu a nájomný vzťah bol ukončený k 31.12.2008. Pri vypratání objektu žalovaná v 2/ rade demontovala položky 1 až 18 uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa. Právnym predchodcom žalobcu bol... Žalobca kúpil objekt od právneho predchodcu tak ako stojí a leží a zaplatil dohodnutú kúpnu cenu.

Podľa § 120 ods. 1 OZ súčasťou vecí je všetko, čo k nej podľa jej povahy patrí a nemôže byť oddelené bez toho, že by sa tým vec znehodnotila.

Podľa § 420 ods. 1, 2 OZ každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Z postupu súdu prvého stupňa vyplýva, že postupoval v súlade so skorším rozhodnutím odvolacieho súdu ICo 97/2010-263 z 25.10.2010, To znamená, že okolnosť týkajúca sa demontáže rôznych súčasti pôvodnej stavby, predovšetkým hygienického charakteru slúžiace na prevádzku sociálnych zariadení a osvetlenia objektu, nebola medzi účastníkmi sporná. Po pripustení zmeny žaloby, doplnil dokazovania riadiaca právnym názorom súdu prvého stupňa vo vzťahu k charakteru vecí, ktoré boli predmetom konania o náhradu škody. V tomto rozhodnutí bolo konštatované, že žalovaná v 2/ rade investovala do objektu v priebehu trvania nájomného vzťahu s iným subjektom ako je žalobca. Následne došlo k prevodu vlastníckeho práva medzi právnym predchodcom žalobcu a žalobcom, ktorý nadobudol legitímne nehnuteľnosť do svojho vlastníctva vrátane demontovaných vecí, čo predstavovalo protiprávne konanie zo strany žalovaného v 2) rade.

Žalovaný v 2/ rade v svojom odvolaní namietal, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal konkrétne, ktoré z demontovaných vecí nadobudol do vlastníctva titulom uzavretej kúpnej zmluvy a zaplatením kúpnej ceny, keďže toto zo znaleckého posudku, ktorý pre tieto účely vypracoval znalec nie je zrejmé. Z toho dôvodu žalovaný v 2/ rade vyvodil záver, že nárok žalobcu je nedôvodný, nepreukázaný a nie je možné takémuto nároku vyhovieť.

Odvolací súd sa nestotožňuje s touto argumentáciou žalovaného v 2) rade. Z výsledkom vykonaného dokazovanie totiž, odvolací súd zistil, že po doplnenom dokazovaní, v období po zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, boli jednotlivé položky tvoriace súčasť nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom prevodu vlastníckeho práva na žalobcu riadne a dostatočne preukázané. Súd prvého stupňa vykonal ohliadku na mieste samom, vychádzal zo znaleckých posudkov, ktoré boli vypracované tak v čase prevodu nehnuteľnosti a aj následne posudkom... Práve v prílohovej časti tohto znaleckého posudku je zrejmé, v akom stave sa nachádzali jednotlivé miestnosti, ktoré tvoria nehnuteľnosť a tie sociálne zariadenia, ich vybavenosť v čase kedy došlo k nadobudnutiu vlastníckeho práva žalobcom. V tomto smere nemôže obstať námietka žalovaného v 2) rade o nedostatočnom zistení skutočnosti rozhodujúcim pre prijatie rozhodnutia vo veci samej, keďže každá položka, za ktorú súd prvého stupňa priznal nárok na náhradu škody bola preukázaná

stavom, ktorý existoval v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy. Nemožno súhlasiť ani s tým, čo tvrdí žalovaná v 2/ rade, že na ťarchu žalobcu by mala byť tá okolnosť, že v kúpnej zmluve sa konštatuje, že žalobca nadobudla nehnuteľnosť tak ako stojí a leží a nezaujímal sa o to, ktoré konkrétne položky boli investíciou žalovanej v 2) rade do nehnuteľnosti právneho predchodcu žalobcu v čase trvania nájomného vzťahu. Tak ako už bolo poukázané v skoršom rozhodnutí odvolacieho súdu, pokiaľ žalovaná v 2) rade mala za to, že investovala do nehnuteľnosti, ktorú nadobudol žalobca a má nárok na zaplatenie týchto investícií, ktoré nehnuteľnosť zhodnotili, tento nárok mala uplatniť voči právnenému predchodcovi žalobcu... To, že tieto nadobudol spolu s nehnuteľnosťou nie je sporné a to predovšetkým tým, že argument alebo okolnosť, že došlo následne k demontáži týchto vecí platne po celú dobu tohto konania medzi účastníkmi ani sporná nebola. Možno súhlasiť s tvrdením žalobcu, že práve aj tieto položky mali vplyv na výšku kúpnej ceny, ktorú žalobca zaplatil pri prevode vlastníckeho práva. Z týchto dôvodov rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p...“

14. Predmetné rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 1 Co/93/2013 z 12. marca 2014 (a v jeho rozsahu tiež časť prvostupňového rozhodnutia, ktorá bola potvrdená odvolacím súdom, pozn.) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov (§ 120 a § 420 Občianskeho zákonníka), ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje a tvrdí, že vec mali všeobecné súdy posudzovať podľa iného ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 667 ods. 1) a tiež rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. M Cdo 251/2002, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Rozsudok krajského súdu je podľa názoru ústavného súdu jasný a zrozumiteľný, odôvodnenie vychádza aj zo súdnej praxe (pozri napr. judikatúru najvyššieho súdu k § 120 ods. 1 Občianskeho zákonníka a jeho rozsudok sp. zn. 5 Cdo 22/2000 z 30. novembra 2000), podľa ktorej „súčasťou veci je všetko, čo k nej podľa jej povahy patrí a nemôže byť oddelené bez toho, aby sa tým vec znehodnotila. ... Znehodnotenie veci môže spočívať tak

v znížení jej hodnoty, ako aj v znížení jej funkčnosti, či v narušení jej hospodárskeho účelu“ a pod. Obdobne pozri tiež komentár k § 120 Občianskeho zákonníka v ASPI a tiež právnu vetu uvedenú v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžo 14/2007 z 10. októbra 2007, podľa ktorej „Ak je súčasť veci samostatnou vecou, môže byť aj samostatným predmetom občianskoprávných vzťahov, a to až do okamihu jej spojenia s hlavnou vecou. Po tomto spojení, už jej právny režim určuje hlavná vec a právne úkony týkajúce sa hlavnej veci sa bez ďalšieho určenia svojimi účinkami vzťahujú aj na súčasť veci. Ak je súčasť hlavnej veci oddelená od hlavnej veci, môže síce dôjsť k znehodnoteniu hlavnej veci, avšak súčasť veci sa môže stať napriek tomu samostatným predmetom občianskoprávného vzťahu. To však ešte neznamená, že by po oddelení súčasti veci od hlavnej veci, súčasť veci automaticky mení vlastníctvo, čiže prechádza do vlastníctva iného subjektu ako vlastníka hlavnej veci.“.

15. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (obdobne napr. II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

16. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

17. Keďže sťažovateľka, kvalifikovane zastúpená advokátom, namietané porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, 3, 4 a 5 ústavy riadne v sťažnosti neodôvodnila (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa touto časťou sťažnosti.

18. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2014